

תרבות להט"בית גלובלית וישראלית

רציונל

מהי תרבות להטבית? איך היא נראית? התרבות הלהט"בית שאנחנו מזהות איתה יש לה שורשים ישראלים? תרבות להטבית היום - האם יש כזאת?

מטרות

- היכרות עם אירועים משמעותיים בהיסטוריה ובתרבות הלהט"בית
- השוואה בין מאבקים להט"בים בהיסטוריה וכיום

מתווה וחלוקת זמנים

מהלך	זמנים
סבב פתיחה	5 ד'
זיכרון אירועים היסטוריים	20 ד'
הרחבה - אירועים בהיסטוריה הלהטבית	25 ד'
דיון - מאבקים	15 ד'
ביטול מצעד הגאווה	40 ד'
סיכום ורפלקציה	15 ד'

עזרים וציוד: כרטיסיות זיכרון חתוכות מראש (בנספחים), טקסט מודפס עבור כל חניכה, אופציונלי - עזרים להצגת האירועים (דפים ובריסטולים, טושים...)

1. סבב פתיחה

סבב שם ולשון פנייה ושאלה מה נשמע - אם הייתי מארגנת הפגנה, על מה היא הייתה?

2. זיכרון אירועים היסטוריים

(יש להדפיס ולחתוך מראש את כרטיסיות הזיכרון מהנספחים)

נחלק את החניכות לשתי קבוצות שיתחרו זו בזו במשחק זיכרון אירועים היסטוריים

3. הרחבה - אירועים בהיסטוריה הלהטבית

נחלק את החניכות לזוגות, כל זוג יבחר אירוע מתוך האירועים שהוצגו במשחק הזיכרון, ילמד ויחקור את האירוע ויציג את האירוע לקבוצה. ניתן להציג במצגת קצרה, שיר, סיפור, הצגה או כל דרך שתאפשר לשאר הקבוצה להכיר את האירוע.

4. דיון - מאבקים

- לכל זוג - למה בחרתן את האירוע אותו בחרתן?
- למה אנחנו עדיין מתעסקות במאבקים להטבים כיום?
- באיזה אופן אתן רואות את המאבק הלהטבי בחיים שלכן?
- השנה, כשיש כל כך הרבה אירועים לא צודקים ומאבקים שיש להאבק עליהם, למה שנאבק על הזכויות שלנו כלהטב"ים? זה לא סותר את המאבקים האחרים (להפסקת המלחמה, להשבת החטופים...)?

5. מצעד הגאווה

נקרא את הטקסט "ביטול מצעד הגאווה היה טעות קשה. לא הייתה לנו זכות לוותר עליו" מאת ניב סגל, ממייסדי תנועת המחאה "החזית הורודה" (בנספחים)
לאורך קריאת הטקסט נעצור על מנת לוודא שהחניכות מבינות את הטקסט.

נשאל -

- מה קראנו בטקסט? אילו טענות עלו בתוכו?
- איך מצעד הגאווה מתקשר למאבקים ולאירועים עליהם דיברנו?
- אתן מסכימות עם הביקורת? לא מסכימות? למה?

- אילו דרכים שונות יש להבעת גאווה קהילתית מלבד מצעד מוחצן?
- איך המצעד בגרסתו הקודמת (משאיות, לבוש חשוף, מוזיקה רועשת) גורם לכן להרגיש? האם הוא גורם לכן לחוש גאווה? רתיעה?
- האם הייתן במצעד השנה בגרסתו השקטה? איך הוא גרם לכן להרגיש?
- מה דעתכן? האם יש צורך להתאים את המאבק בהתאם לאירועי השנה?

חלק ג' | סיכום ורפלקציה

6. סיכום ורפלקציה

הצעה למתודת רפלקציה - איזה קטע גם אני

נשחק "איזה קטע גם אני" - בכל פעם נשאל שאלת סיכום ואחת החניכות תכנס למרכז המעגל ותענה עליה, אם חניכה אחרת מתחברת לתשובה היא תגיד "איזה קטע גם אני" ותרחיב על תחושותיה. ניתן לחניכות להמשיך ולהזדהות עם התשובות לשאלות עד שנראה שניתן לעבור לשאלה הבאה.

1. הטקסט גרם לי להרגיש...
2. לא הסכמתי עם הטענה ש...
3. הזדהתי עם...
4. רציתי לשנות את...
5. אני מרגישה גאה כש...
6. התבאסתי כשקראתי ש...
7. תפס אותי האירוע ש...
8. חבל שלא דיברנו יותר על..

סיכום

עסקנו בהיסטוריה להט"בית ובמאבקים דיברנו על המורכבות שהליאבק על הזהות וזכויות להטב בחברה שמתמודדת עם מלחמה וקשיים שתופסים כרגע מקום גדול יותר.

מצגת ללא כותרת

נספח 2 - טקסט (יש להדפיס כמספר החניכות)

"ביטול מצעד הגאווה היה טעות קשה. לא הייתה לנו זכות לוותר עליו" - יניב סגל, ממייסדי תנועת המחאה "החזית הורודה"

"זאת לא שנה למצעדי גאווה". אני שומע את המשפט הזה שוב ושוב בסביבה שלי בחודשים האחרונים. אחרי יותר משמונה חודשים של מלחמה, עם חטופות וחטופים בשבי, צפון ודרום מופצצים ומפונים, נראה שזה לא נכון ולא מתאים ואולי אפילו קצת אצבע בעין להתמיד במצעדים. מצעד הגאווה, שמוכר בעיקר בגרסה התל אביבית האקסטרווגנטית שלו, נתפס ובצדק כאירוע של שמחה וחגיגה של החיים, והשנה הזאת כולה שכול, עצב וייאוש. ובכל זאת, לא הייתה לנו שום זכות לוותר על המצעד.

הרבה אנשים חושבים על המצעד בתור איזשהו קוריוז, הקרקס שמגיע העירה, חגיגה ופסטיבל, אבל מדובר באחד מהמאבקים החשובים ביותר עבור מי שמתעקש לחיות בסביבה דמוקרטית וליברלית. הכל יושב, כך נראה, על הניראות: זה לא הזמן להומואים בחוטיני על משאיות, זה לא הזמן ללבוש מינימלי, זה לא הזמן לשמחה וחגיגה. גם

אם נניח את הניחוח ההומופובי של הטיעון הזה בצד לרגע, מדובר בחוסר הבנה בסיסי של המאבק הלהט"בי: הניראות והמוחצנות הן חלק אינהרנטי של המאבק הלהט"בי. זו אינה פרווילגיה, מין פסטיבל תיאטרלי ששמור לימי שלום ושגשוג – זהו המאבק עצמו. ניראות, לקיחת מקום במרחב הציבורי ודרישה להכרה בנו. הרי מה אנחנו דורשים אם לא את היכולת להתקיים במרחב הציבורי איך ואיפה שבא לנו, מבלי לחטוף מכות והשפלות? אנחנו גאים וגאות בעצמנו וחוגגות את השונות והמיוחדות של חברות וחברי הקהילה מתוך מטרה לנרמל אותן ולהציג אותן לעולם, גם כשאנחנו לא באים לאנשים טוב בעין (ויש הרבה כאלה). אנחנו דורשות זכויות, שוויון וסובלנות בדיוק כפי שאנחנו, ולא כפי שאולי היו רוצים שנהיה.

ויחד עם זאת, מצעד גאווה, כמו הקהילה עצמה, הוא לא דבר בינארי. זה לא חייב להיות או בכחנליה נוטפת סקס או ביטול המצעד. התפיסה הזאת לא תואמת את האופי של הקהילה שלנו, וגם די לוקחת אותנו בתור סתומים. מה היה קורה, נגיד, אם במקום לבטל כליל את מצעד הגאווה בתל אביב היו מכריזים על צעדה בלי משאיות, ככה כמו פעם, ממש לצעוד עם הרגליים? הבינאריות הזאת של או-או היא הפתרון הקל ביותר והכי חסר מעוף.

"לא השנה, נחכה לימים טובים יותר?" אז הנה תזכורת קטנה מההיסטוריה, מתוקות: הוויתור של היום הוא הסטנדרט של מחר. על מה שוויתרנו היום נאלץ להילחם מחדש. שונאינו ימצאו סיבות ממש הגיוניות לכך שגם בשנה הבאה המצעד לא יעבור בעיר שלהם. כשתל אביב, זאת שמתיימרת להיות מגדלור הליברליות בישראל, מכבה את האור שלה – בכל הארץ אורות הגאווה מתעמעמים (רק תראו את מצפה רמון – הדיבור שם הוא לעשות מצעד שקט).

אחלה).

בימים בהם הומואים ולסביות שהולכים ברחובות מותקפים וטרנסיות וטרנסים מושפלים ומודרים, מצעד גאוה הוא לא איזה זכר לעבר שבו לא קיבלו אותנו ועכשיו התערנו בחברה ואנחנו מרימים לעצמנו על הניצחון. מדובר עדיין בכורח המציאות. לבטל את המצעד זה לחטוא לקהילה ולמאבק שלה. זה להראות שאנחנו מוכנים להתקפל ברגע. והאמת היא שזו גם מעילה בתפקיד, כשמדובר בארגוני הקהילה ו"בכירה". משכון צרכי הקהילה והמאבק הארוך שלה לטובת צרכי השעה (אפילו דגל הגאוה עבר טיפול בתל אביב והובלט בו הצבע הצהוב למען החטופים) – הם לא חלק מהמנדט שמי שאמון על קידום המאבק הלהט"בי קיבל.

אי אפשר גם להגן על הזכויות שלך וגם לצאת בסדר עם כולם. התפקיד של ארגוני הקהילה הוא לא "לצאת בסדר", אלא לדאוג לאינטרסים ולצרכים שלנו. התפקיד שלנו הוא לא להיות מעודדות לאומיות או מאמי לאומית. במיוחד לא כשילדים ונוער מפונים על הקשת הטרנסית נפגעים פי כמה וכמה מחבריהם ונשארים ללא מענה. במיוחד כשהביטחון האישי שלנו נפגע. במיוחד כשהומואים שווים פחות במותם כמו בחייהם. במיוחד כשנבחרי הציבור העלובים שלנו מסיתים נגדנו (התיישנה יפה האמירה של פינדרוס שאנחנו יותר גרועים מדאעש, לא? איכשהו לא זכור לי שאלה היו הומואיות בחוטיני בטנדרים הלבנים של חמאס), ובמיוחד כשמקצצים בתקציבי הקהילה לטובת עוד כסף לגרעינים תורניים.

מי ילחם בהם אם ארגוני הקהילה עסוקים בלצאת בסדר ובלקפל את הבאסטה בתקווה לימים אחרים שבהם יתאים שוב לדבר על זכויות בסיסיות ללהט"ב?

וגם, בעצם, אז מה אם באמת מדובר בחגיגה? כי מתברר שהדרישה למופנמות וכובד ראש מופנית אך ורק כלפי הקהילה הגאה. הומואים על משאיות? לא השנה! אז הנה, כשירות לציבור, רשימה חלקית בלבד של האירועים שדווקא כן התאים משום מה לקיימם השנה: עדלאידע בפורים בירושלים, מסיבות יום העצמאות, מצעד הדגלים, הופעות של עומר אדם ואייל גולן, עפרה בפארק, רוקדים עם כוכבים, האח הגדול (רק אני לא יכולתי שלא לחשוב על פתח של מנהרה כשראיתי את הכניסה לבית?), חתונות, מסיבות רווקות, ימי הולדת והמועדונים שכולכם חוגגים ורוקדים בהם (כן, כן, כולכם). אבל באמת, להט"בים, קצת רגישות!

חברות, מדובר פה בהומופוביה במסווה. הרי אף פעם לא באנו להם טוב בעין, והנה יש סיבה לא לקיים את המצעד שנשמעת טוב. הם רק חיכו לזה. שאלה אחת אחרונה, בפרפרזה על צ'רצ'יל: עבור מה בדיוק אנחנו נלחמים, אם לא בשביל לצעוד בגאוה ובאהבה ברחובות הערים שלנו? זה הזמן להיאבק על מה שאנחנו מאמינות בו, במצעדים ובהפגנות, ולהעיף מהשלטון את המושחתים, הלהט"בופובים והקיצוניים. כשזה יקרה, נדבר על אם צריך או לא צריך מצעדי גאוה.

